

Ajutor pentru întrebarea: Se poate justifica participarea la un război?

Decizii dificile în epoca atomică

Ajutor pentru întrebarea: Se poate justifica participarea la un război?

Cuprinsul

Introducere	1
Ce poziție adoptăm noi, ca și creștini?	2
Utilizarea limitată a energiei nucleare	2
Patru puncte de vedere creștine despre război.....	3
1. Pacifismul.....	3
2. Renunțarea la împotrivire.....	3
3. Războiul preventiv	3
4. Războiul drept	3
Pasaje din Scriptură care se opun războiului.....	4
Gânduri finale.....	4
Rugăciune pentru pace	5

Versete călăuzitoare: Deuteronomul 7.2; Matei 5.39; Luca 6.27; Romani 13.4

Deuteronomul 7.2: ... și când ți le va da Domnul Dumnezeuul tău înaintea ta și le vei bate [popoarele vrăjmașe – versetul 1], atunci să le nimicești cu desăvârșire: să nu faci legământ cu ele și să nu te înduri de ele.

Matei 5.39: Nu vă împotriviți celui rău, ci, dacă te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-i și celălalt.

Luca 6.27: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor care vă urăsc.

Romani 13.4: Dar, dacă practici răul, teme-te, pentru că nu degeaba poartă sabia; pentru că este un slujitor al lui Dumnezeu, un răzbunător spre mânie, celui care face răul.

Introducere

În situația actuală a lumii¹, întrebările legate de armele nucleare sunt atât îngrijorătoare cât și confuze pentru creștini. Situația este în mod evident îngrijorătoare, deoarece niciodată în istorie nu a existat atâta putere distructivă în mâinile omului păcătos. Această putere devastatoare nu este doar stocată în mari arsenale, ci este deja în mare parte orientată și ar putea fi utilizată literalmente în orice moment. Puterea de foc totală a celui de-al Doilea Război Mondial a fost

¹ Nota traducătorului: articolul a fost scris la începutul anilor 2000.

Ajutor pentru întrebarea: Se poate justifica participarea la un război?

de 3 megatone TNT. În prezent [în jurul anului 2000], pe această planetă există 18.000 de megatone disponibile în arsenalele nucleare.² Doar 300 de megatone au suficientă putere de foc pentru a distruge toate orașele mari și mijlocii de pe Pământ!

Ce poziție adoptăm noi, ca și creștini?

Este dificil să abordăm tema războiului nuclear și a armelor atomice. Ce poziție ar trebui să adopte creștinii? Ar trebui creștinii să susțină o cursă a înarmării nucleare pentru a avea mai multe rachete, mai mari și mai performante decât „cealaltă parte”? Deși conceptul „pace prin forță” este logic și rezonabil din multe puncte de vedere, această poziție ridică în mod evident câteva întrebări serioase: Unde ne oprim? De câte rachete avem nevoie cu adevărat? De ce ar trebui să „constrângem” cealaltă parte să continue înarmarea?

Pe de altă parte: ar trebui creștinii să se pronunțe complet împotriva energiei nucleare și în favoarea distrugerii complete a tuturor armelor nucleare? La prima vedere, acest punct de vedere pare corect și bun, dar simplifică prea mult lucrurile. Chiar dacă orice creștin rațional ar prefera eliminarea completă a armelor nucleare de pe Pământ, nu putem da timpul și istoria înapoi. Cunoștințele nucleare vor rămâne în posesia noastră. Chiar dacă ar fi posibil să convingem pe toată lumea să distrugă armele nucleare și documentația tehnică, știm că nu ar dura mult până când ar apărea din nou rachete – chiar și în țările din lumea a treia și în grupurile teroriste.

Nu, până la revenirea Domnului, va fi probabil imposibil să eliberăm planeta noastră de armele nucleare și tehnologia nucleară. În plus, tehnologia nucleară poate fi folosită și în scopuri bune. Cercetările și invențiile oamenilor au fost întotdeauna asociate atât cu utilizarea, cât și cu *abuzul* (să ne gândim, de exemplu, la foc sau la roată), iar aceasta este valabil și pentru tehnologia nucleară.

Utilizarea limitată a energiei nucleare

Având în vedere problemele asociate cu aceste două puncte de vedere, creștinii ar trebui să susțină poate o utilizare limitată a energiei nucleare: numai în scopuri bune și pentru apărare. Având în vedere celelalte opțiuni, această poziție pare cea mai rezonabilă. Dar nici ea nu este lipsită de întrebări serioase: cine definește și controlează „scopurile bune”? Să presupunem că cealaltă parte primește un mesaj că nu s-ar respecta „fair play-ul”? Poate fi supravegheat un așa-numit program de dezarmare? Există oare în era atomică așa ceva ca un război de apărare?

Când ne îndreptăm spre Biblie pentru a primi ajutor în clarificarea și răspunsul la aceste întrebări complicate, observăm imediat principii aparent contradictorii. (Vezi textele biblice selectate!) Cum poate un creștin în creștere să ajungă la o poziție fermă cu privire la armele nucleare în fața unor astfel de pasaje din Scriptură? Datorită acestor aparente contradicții interne în principiile biblice, de-a lungul istoriei bisericii s-au format patru puncte de vedere creștine diferite cu privire la război:

² Nota traducătorului: Astăzi (2025/26), arsenalul nuclear mondial are o putere de aproximativ 7500 megatone.

Patru puncte de vedere creștine despre război

1. Pacifismul

Pacifistul creștin accentuează pasajele biblice care îndeamnă să „întorci și celălalt obraz” (Matei 5.39) și să „iubești pe vrăjmași” (Luca 6.27) și, prin urmare, refuză să participe personal la război. Unii pacifiști creștini merg chiar mai departe, spunând că nici statul nu ar trebui să se lase antrenat în acțiuni militare. În opinia lor, ar trebui să avem încredere că Dumnezeu va acționa cu agresorul în modul *Său*, indiferent de arsenalul nuclear și de atrocitățile comise de inamic.

2. Renunțarea la împotrivire

O a doua perspectivă creștină asupra războiului este *renunțarea la împotrivire în sens biblic*. Cei care susțin această opinie nu cred că Dumnezeu a dat guvernelor umane doar dreptul de a se guverna singure (Geneza 9.1-17) și că popoarele trebuie să se apere din acest motiv. Ei susțin, de asemenea, că fiecare creștin are o obligație față de țara sa în acest domeniu, dar fără a se implica în acțiuni de luptă. În timp ce necredincioșii pot purta arme, creștinii nu au voie să facă aceasta, deoarece legea lui Hristos îi cheamă la un standard mai înalt.

Spre deosebire de pacifiștii creștini, care nu vor să aibă nimic de-a face cu armata, „non-împotrivitorii” creștini sunt dispuși să se angajeze în așa-numitele domenii „bune” ale armatei, cum ar fi asistența spirituală sau serviciile medicale. Unii sunt chiar dispuși să lucreze în companii civile care au încheiat contracte cu armata – atâta timp cât pot păstra un statut care le permite să participe la producția de material de război, dar fără a fi nevoiți să participe la acțiuni de luptă.³

3. Războiul preventiv

O a treia perspectivă creștină asupra războiului este ideea de *război preventiv* sau *conceptul cruciadelor*. Aceasta este exact opusul atitudinii creștine pacifiste sau al atitudinii fără violență. Cruciatul [cavaler al Ordinului Teuton] pune accentul pe acele pasaje din Scriptură care aprobă distrugerea inamicului (de exemplu, Deuteronomul 7.2). Ideea sa de bază este că „partea bună” ar trebui să participe la război pentru a remedia nedreptățile flagrante și pentru a revendica teritoriile aflate în mâinile „părții rele”. Majoritatea creștinilor care susțin această opinie ar fi dispuși să lupte într-un „război sfânt”, după părerea lor.

4. Războiul drept

O a patra perspectivă creștină susține teoria *războiului drept*. Conform acesteia, creștinii ar putea participa la războaie defensive ale țării lor natale, atâta timp cât aceste războaie sunt considerate „justificate” (adesea nu este posibil să se considere un război drept justificat în avans; în retrospectivă, adesea nu se mai poate considera un război drept justificat, pe baza unei cunoașteri mai bune). Un creștin poate servi în armată; poate chiar să poarte arme și, dacă este necesar, să tragă cu arma pentru a ucide. Conform conceptului de „război drept”, o națiune nu poate „lansa prima lovitură” și „scoate cuțitul” pentru a-l supune pe agresor. Pot fi selectate numai ținte militare, iar strategia de război nu poate include planuri de extindere a puterii, cucerire sau răzbunare. Jefuirea și distrugerile aleatorii sunt (teoretic) străine unui război just.

³ Nota traducătorului: *Make the bullet but not fire it.*

Ajutor pentru întrebarea: Se poate justifica participarea la un război?

În conceptul războiului just, războiul este ultima soluție, și anume atunci când toate celelalte eforturi de a opri atacatorul au eșuat. Deoarece armele actuale pot fi utilizate în atacuri surpriză devastatoare, mulți susținători ai războiului just consideră astăzi că loviturile preventive sunt compatibile cu un „război just”. Mai ales atunci când există dovezi evidente ale intențiilor malefice ale inamicului, un atac preventiv nu numai că este justificat, ci chiar un mijloc de apărare. Încă din vremea lui Augustin (în jurul anului 400 d.Hr.), majoritatea creștinilor aderă mai mult sau mai puțin la teoria „războiului drept”.

Pasaje din Scriptură care se opun războiului

Cum abordează susținătorii teoriei „războiului drept” pasajele din Scriptură care par să se opună războiului? Aparentele contradicții din aceste pasaje se rezolvă dacă le privim în contextul lor exact. În acest context, pasajele din Scriptură care ne îndeamnă să întindem și celălalt obraz (Matei 5.39; Luca 6.29) nu se referă la apărarea națională. Susținătorii „războiului drept” consideră că Romani 13 este mai relevant pentru politica de apărare națională a unui stat. Autoritățile statale (Romani 13.1) au într-adevăr dreptul să folosească sabia pentru a proteja viața și bunăstarea cetățenilor lor (Romani 13.4). Acțiunile polițienești ar include, în mod logic, atât operațiuni împotriva răufăcătorilor externi, cât și împotriva celor interni.

Totuși, această autoritate biblică nu înseamnă că statele suverane de astăzi ar avea dreptul la cucerire prin sabie, pe care Dumnezeu i l-a dat lui Israel în Vechiul Testament! Versete biblice precum Deuteronomul 7.2 ar fi scoase din context, dacă ar fi folosite pentru a justifica cuceririle străine. Aceste porunci au fost date vechiului Israel. Erau porunci directe ale lui Dumnezeu de a alunga pe canaaniiți păgâni din țara pe care Dumnezeu o dăduse poporului Său. Ca teocrație (domnia directă a lui Dumnezeu), în Israelul Vechiului Testament nu exista separarea dintre biserică și stat. Ei erau conduși direct prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin profeții Săi.

Deși Romani 13 nu le dă statelor de astăzi dreptul de a purta un război de cucerire, acest pasaj le dă totuși dreptul și responsabilitatea de a deține „săbii”, adică arme, și de a le folosi pentru a menține ordinea și legea. Faptul că statele suverane abuzează de această autoritate nu le privează de acest drept fundamental și de responsabilitatea lor. Imperiul Roman, de exemplu, a abuzat fără îndoială de puterea sa. Se poate discuta despre mărimea și numărul „săbiilor”, dar, în opinia susținătorilor unui „război drept”, aceste pasaje din Scriptură sugerează că un stat ar trebui să folosească armele pentru a menține pacea în mod adecvat.

Gânduri finale

Nu este ușor pentru creștinii în creștere să ia decizii în această eră nucleară. Mulți creștini își reconsideră atitudinea față de război din cauza armelor nucleare. Potențialul armelor nucleare pentru grupurile teroriste din ce în ce mai numeroase i-a determinat pe mulți pacifiști creștini să-și schimbe atitudinea anterioară. Pericolul amenințător al unui holocaust nuclear i-a determinat pe mulți creștini, care odată susțineau punctul de vedere al războiului drept, să adopte o atitudine de „pacifism nuclear”. În plus, progresele tehnologice constante în domeniul armelor ABC (atomice, biologice, chimice) complică și mai mult deciziile cu care se confruntă creștinii.

Studii suplimentare ale textelor selectate și ale altor pasaje biblice conexe vor avea cu siguranță o influență asupra acestor convingeri. Studiază, de exemplu, în context: Exodul 20.13;

Ajutor pentru întrebarea: Se poate justifica participarea la un război?

Deuteronomul 17.16; 1 Cronici 21.1-7; 2 Cronici 26.9-15; Matei 26.52; Luca 3.14; 22.36-38; Ioan 18.36; Romani 12.14-21; 1 Petru 2.18-20.

Rugăciune pentru pace

Acest rezumat al diferitelor poziții și probleme creștine legate de războiul modern este scurt, dar sperăm că nu este prea simplificat. Ajungem la următoarea concluzie: Biblia acordă în mod evident unui stat suveran dreptul și responsabilitatea de a proteja viața și bunăstarea cetățenilor săi și, astfel, de a se apăra împotriva atacurilor. Dincolo de această premisă fundamentală, nu putem însă face afirmații dogmatice cu privire la poziția biblică detaliată față de război. Dimensiunea arsenalului nuclear al unei țări, problema atacurilor preventive, valoarea discuțiilor și a tratatelor privind dezarmarea, amploarea implicării creștine și legitimitatea refuzului de a face serviciul militar din motive de conștiință – toate acestea sunt domenii în care creștinii iau decizii diferite, în funcție de convingerile și conștiința lor.

Creștinii nu ar trebui să se condamne sau să se disprețuiască reciproc din cauza opiniilor diferite (vezi Romani 14.10-12). Mai degrabă, să ne rugăm împreună pentru pace (1 Timotei 2.1-8). Cu toții tânjim după ziua în care Domnul Păcii Se va întoarce. El va pune capăt tuturor amenințărilor și ororilor erei nucleare!

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/schwere-entscheidungen-im-atomzeitalter-a612.html>

Titlul original: „[Tough Choices in a Nuclear Age](#)”

Sursa: www.growingchristians.org